

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Tot a punt per al conclave

L'Església catòlica viurà l'elecció del successor de Benet XVI, un moment molt especial. L'elecció d'un Papa es produeix a la Capella Sixtina amb les portes tancades, en conclave (del llatí *cum* + *clave*, amb clau), ja que els seus participants, els cardenals de menys de vuitanta anys, no tenen contacte amb l'exterior. Aquesta pràctica s'introdueix per eliminar interferències externes i no allargar excessivament el procés electoral.

És l'Església de Roma qui escull el seu bisbe, a qui correspon de ser el cap del col·legi episcopal. Els cardenals estan específicament vinculats amb aquesta Església: per ser bisbes de diòcesis properes a Roma,

per ser membres de la cúria romana o per estar incorporats al clergat de Roma com a «titulars» d'alguna església, tot i ser pastors d'esglésies d'arreu del món.

El conclave s'ha de viure en un ambient d'oració. La violació del secret, la simonia o el fet de cedir a la pressió d'autoritats seculares, impliquen l'excomunió. Després de cada votació els vots són cremats. Si el fum de les butlletes és negre —visible des de la plaça de Sant Pere— significa que no s'ha assolit escollir el nou Papa. Si el fum és blanc (afegint palla humida a les butlletes), és que ja tenim nou Papa. Els cardenals li declaren obediència, es vesteix amb els ornaments pontificis i és proclamat públicament.

Diumenge IV de Quaresma | Cicle C

Lectura del llibre de Josuè (5,9a,10-12)

En aquells dies, el Senyor digué a Josuè: «Avui us he alliberat de la ignomínia d'Egipte.» Llavors els israelites acamparen a Galgala, a la plana de Jericó, i van celebrar-hi la festa de Pasqua, al vespre del dia catorze del mes [...].

Salm responsorial (Salm 33)

Tasteu i veureu que n'és, de bo, el Senyor.

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (5,17-21)

Germans, aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou. I tot això és obra de Déu, que ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist i ens ha confiat a nosaltres aquest servei de reconciliació. Perquè Déu, en Crist, reconciliava el món amb ell mateix, no retraient-li més les culpes, i a nosaltres ens ha encomanat que portéssim el missatge de la reconciliació [...].

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc (15,1-3.11-32)

Jesús els proposà aquesta paràbola: «Un home tenia dos fills. Un dia, el més jove digué al pare: "Pare, dóna'm la part de l'herència que em toca." Ell els repartí els seus béns. Pocs dies després, el més jove

arreplegà tot el que tenia, se n'anà cap a un país llunyà i, un cop allà, dilapidà els seus béns portant una vida dissoluta. Quan ho hagué malgastat tot vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat.

Llavors es llogà a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Llavors reflexionà dintre seu: "Quants treballadors del meu pare tenen pa de sobres, i aquí jo m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu; pren-me entre els teus treballadors." I se n'anà a trobar el seu pare.

Encara era lluny, que el seu pare el veié i es comogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà. El seu fill li digué: "Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu." Però el pare digué als criats: "Porteu de pressa el vestit millor i vestiu-lo, poseu-li un anell i calçat, porteu el vedell gras per celebrar-ho, mateu-lo i mengem, perquè aquest fill meu, que ja donava per mort, ha tornat viu; ja el donava per perdut i l'hem retrobat" [...].»

2

full

«Aniré a trobar el meu pare» | Mn. Marc Majà i Guiu

Prendre decisions no és fàcil. Deixant de banda que hi ha persones amb tarannà decidit i d'altres amb tarannà dubitatiu, prendre una decisió significa apostar per quelcom i, simultàniament, renunciar a altres coses. En el moment de prendre una decisió, hom ha de fer un acte de confiança: fiar-se més d'allò que escull que no pas d'allò que descarta.

El fill petit que apareix en la coneguda paràbola d'avui va prendre moltes decisions. Algunes les va prendre impulsat per la fogositat de la joventut («Pare, dóna'm la part de l'herència que em toca», «se n'anà cap a un país llunyà», «dilapidà els seus béns»). Les circumstàncies van portar aquest fill a tocar fons i, des de la necessitat, va veure's empès a reflexionar. I la reflexió el va dur a prendre

una decisió ben diferent de totes les que havia pres fins aquell moment. Ja no seria una decisió fogosa amb vista a una vida autosuficient, lluny de la casa del pare, sinó que seria una decisió totalment oposada: «aniré a trobar el meu pare». En aquestes paraules cristal·litza el punt d'inflexió en la vida d'aquest fill perdut: és perquè es fia més de l'amor del seu pare que del seu propi egoisme que aquest jove decideix reprendre el camí de retorn a casa.

Som en el quart diumenge de Quaresma. L'Església ens convida a viure la festa del perdó. Conscients de la pròpia feblesa, acollim aquesta invitació i, com a fills confiats, diguem: «aniré a trobar el meu pare», i prenguem la decisió de retornar a ell per rebre l'abraçada del seu perdó.

Ecclesia semper renovanda | Romà Casanova, bisbe de Vic

En el document *Porta fidei*, en què Benet XVI convocava l'Any de la Fe, hi trobem citat un text del Concili Vaticà II que ens parla a tots nosaltres de la necessitat de la conversió i de la renovació: «Mentre Crist, *sant, innocent, immaculat* (He 7,26), no conegué pecat (cf. 2Co 5,21), ans vingué a expiar només els delictes del poble (cf. He 2,17), l'Església, pel fet d'incloure pecadors en el propi si, és alhora santa i sempre necessitada de purificació, i practica contínuament la renovació i la penitència. L'Església "avança peregrinant entre les persecucions del món i els consols de Déu", anunciant la creu i la mort del Senyor fins que vingui (cf. 1Co 11,26). Però s'enforteix amb la puixança del Senyor ressuscitat, a fi de superar amb paciència i caritat les afliccions i dificultats, internes i externes alhora i, ni que sigui en la penombra, manifestar fidelment enmig del món el misteri d'ell, fins que a la fi es manifestarà amb plena llum» (*Lumen gentium*, 8).

La mirada de fe a l'Església, des de la mirada al misteri de Crist, ens la fa descobrir com el que és, «indefectiblement santa» (CEC, 823). «L'Església és santa, però té pecadors al seu interior. No té altra vida que la de la gràcia. Si els seus membres la viuen, se santifiquen, si se n'aparten, cauen en el pecat i els desordres i li impedeixen que brilli la seva santedat. Per això pateix i fa penitència per aquestes faltes, sobre les quals té poder i pot guarir els seus

fills amb la sang de Crist i el do de l'Esperit Sant» (Pau VI, *Credo del Poble de Déu*, 19). Ningú en l'Església no pot mirar els altres i acusar-los sense adonar-se que en el seu cor hi ha pecat. Tots necessitem la gràcia transformadora del perdó de Deu, que renovi i converteixi el nostre cor.

Aquest Any de la Fe és una ocasió propícia per a viure l'experiència d'una Església sempre necessitada de renovació. Les celebracions comunitàries de la penitència remarquen aquest aspecte eclesial de la reconciliació. Dins els actes propis de l'Any de la Fe s'han programat tres celebracions comunitàries de la Penitència a les tres ciutats més grans de la nostra diòcesi: Igualada (Santa Maria), Vic (la Catedral) i Manresa (la Seu), per a demanar especialment perdó a Déu pels pecats contra la fe. Per tal que aquestes celebracions siguin significatives és la meua voluntat, com a pastor d'aquesta Església de Vic, que en les ciutats en què es faran aquestes celebracions penitencials no se celebrin altres celebracions comunitàries de la penitència ni en el temps de Quaresma ni en la Setmana Santa.

Tots els membres de la diòcesi sou convidats a participar en les celebracions, en els llocs que us siguin més propers. Tots els sacerdots de la diòcesi, no sou solament convidats a participar-hi, sinó també a exercir el do que hem rebut a favor del poble: ser ministres de la misericòrdia divina.

Agenda litúrgica de la setmana**10 ■ Diumenge IV de Quaresma / Cicle C.** Sant Simplicí, màrtir (†483).

Lectures: Josuè 5,9a.10-12 / Salm 33 / 2Corintis 5,17-21 / Lluc 15,1-3,11-32

Litúrgia de les hores: Setmana IV**11 ■ Dilluns.** Santa Òria, verge (†1070). Sant Eutimi, bisbe (†840).

Lectures: Isaïes 65,17-21 / Salm 29 / Joan 4,43-54

12 ■ Dimarts. Sant Teòfanes, monjo (†817).

Lectures: Ezequiel 47,1-9.12 / Salm 45 / Joan 5,1-16

13 ■ Dimecres. Sant Roderic, màrtir (†857). Sant Ramir, monjo (†554).

Lectures: Isaïes 49,8-15 / Salm 144 / Joan 5,17-30

14 ■ Dijous. Santa Matilde, religiosa (†968).

Lectures: Èxode 32,7-14 / Salm 105 / Joan 5,31-47

15 ■ Divendres. Santa Madrona, màrtir (s. X).

Lectures: Saviesa 2,1a.12-22 / Salm 33 / Joan 7,1-2.10.14.25-30

16 ■ Dissabte. Sant Heribert, bisbe (970-1021). Santa Eusèbia, reli-

giosa (†680).

Lectures: Jeremies 11,18-20 / Salm 7 / Joan 7,40-53

17 ■ Diumenge V de Quaresma / Cicle C. Sant Patrici bisbe (372-460).

Lectures: Isaïes 43,16-21 / Salm 125 / Filipencs 3,8-14 / Joan 8,1-11

Sé de qui m'he fiat | Dia del Seminari 2013

Una jornada en el cor de l'Any de la Fe

Al llarg d'aquest any decisiu, Benet XVI ens convida a tornar a recórrer la història de la nostra fe, que contempla el misteri insondable on s'entrecreu la santedat i el pecat, posant la mirada fixa en Jesucrist, que va iniciar i completa la nostra fe, i on tot afany i tot anhel del cor humà troba el seu compliment (*Porta fidei*, 13). Per la fe, els Apòstols van deixar-ho tot per seguir el Mestre. Per la fe, els deixebles van formar la primera comunitat reunida al voltant de l'ensenyament dels Apòstols, l'oració i la celebració de l'Eucaristia, posant en comú tots els seus béns per atendre les necessitats dels germans. I, per la fe, els sacerdots han mostrat al llarg dels segles la bellesa de seguir el Senyor Jesús allà on els cridaven a ser «pescadors d'homes». El cas és que cadascun dels sacerdots, al llarg i ample del món, s'ha fiat i pot continuar dient amb l'Apòstol: «i estic fermament convençut que Déu és poderós per a guardar fins a l'últim dia el tresor que m'ha estat confiat» (2Tim 1,12-13). Aquest tresor no és altre que el tresor de la fe, que Pau ha rebut i que, al llarg de tota la carta, demana al seu deixeble Timoteu que conservi íntegre i que, al seu torn, el transmeti.

«Sé de qui m'he fiat»

De qui s'ha fiat sant Pau? Per què té aquesta confiança? Pau es fia de Déu i aquesta confiança recolza, no en una teoria o suposició, sinó en l'experiència viscuda per ell: Déu es va fiar primer d'ell i el va elegir gratuïtament, sense cap mèrit per part seva, més aviat el contrari, ja que Pau era perseguidor dels cristians. Aquesta consciència la va expressar obertament en una altra de les cartes a Timoteu: «Dono Gràcies a Jesucrist, nostre Senyor, que em va fer capaç, es va fiar de mi, i em va confiar la seva obra.» Aquesta declaració de sant Pau és paradigma de tota vocació cristiana i, especialment, de la vocació sacerdotal que anima la vida dels seminaristes i sacerdots. En la vocació, sempre és primer la confiança que Déu disposa en aquells que crida al sacerdoci. Té una il·lusió i una missió per a cadascun d'ells. A més, Déu mateix és qui els fa capaços i els confia la seva obra, l'obra de la salvació del món.

El seminari, en el cor de la comunitat

Tots hem de fer nostre el «sé de qui m'he fiat», i repetir-ho amb freqüència interiorment. D'aquesta manera, tot

ho farem sostinguts «per la fe» en Déu. Per la fe, els nens, adolescents i joves descobreixen la crida de Déu i decideixen anar al Seminari. Per la fe, els seminaristes van madurant la seva vida cristiana i la seva vocació, mitjançant l'oració, l'estudi, la vida comunitària i el testimoni apostòlic. Per la fe, els qui són cridats al sacerdoci diuen definitivament «sí» a la crida de Déu, accepten de posar la seva existència totalment al servei del Regne i són ordenats sacerdots.

També, per aquesta mateixa fe i sabent de qui s'han fiat, són moltes les persones que donen suport al Seminari i als seminaristes amb les seves oracions i les seves almoines. Així mateix, per la fe, són molts els qui pregunten per les vocacions sacerdotals en particular o comunitàriament, com es fa en moltes parròquies. Per tants homes i dones de fe, hem de donar gràcies a Déu.

I, moguts per la fe que ens sosté, no deixem de pregar per l'augment de les vocacions sacerdotals i pels seminaristes. Tots sabem que, gràcies a la pregària constant dels fidels i les comunitats cristianes, són molts els qui han respost i continuen responant amb generositat a la crida del Senyor.

Dia del Seminari
Subscriu-m'hi

Explora vídeos

Vídeos penjats Llistes de reproducció **Feed** Comentaris Mostra ▼

Dia del Seminari ha penjat un vídeo · fa 23 hores

Aldin Martínez (Dia del Seminari), 21 de Febrer
85 visualitzacions

Dia del Seminari ha penjat un vídeo · fa 1 dia

Marc Labori (Dia del Seminari), 20 de Febrer
140 visualitzacions

Dia del Seminari ha penjat un vídeo · fa 3 setmanes

David Falcón (Dia del Seminari), 19 de Febrer
322 visualitzacions

Novetat en la campanya d'enguany

Durant tot el mes previ al Dia del Seminari, s'han penjat un vídeos, de format breu, amb uns testimonis vocacionals de seminaristes, preveres i bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya. Es poden veure a la següent pàgina web: www.diadelseminari.com.

Celebració del dia de Sant Josep

Amb ocasió de la solemnitat de Sant Josep, els Seminaris de Barcelona, Terrassa i Interdiocesà de Catalunya du-

ran a terme la tradicional trobada de germanor per tal de celebrar units el Dia del Seminari. A la tarda es disputarà l'anomenada Copa Sant Josep de «futbol set». Enguany, el nostre Seminari Interdiocesà aspira a guanyar el títol, i així destronar el Seminari de Barcelona, actual campió. Al vespre, a l'església del Seminari Conciliar de Barcelona, s'aplegaran tots els seminaristes i els seus formadors per tal de celebrar l'eucaristia. Tot seguit es compartirà el sopar, durant el qual tindrà lloc el lliurament dels trofeus als vencedors de la copa esmentada.

Testimoni d'un seminarista que ha posat la seva confiança en Déu

Al llarg de la vida ens fem moltes preguntes. Algunes d'aquestes són intel·lectuals, d'altres espirituals, d'altres humanes, d'altres històriques... Jo, com molts altres cristians, alguna vegada me n'he plantejada una d'espiritual i de gran importància: «Realment podré arribar a ser allò a què em sento cridat per Déu?» Primerament, considero que Déu vol que jo sigui sant, tal com ho desitja de tota persona cristiana. Seguidament, sento que Déu em crida a lliurar la meua vida com a prevere. Així, doncs, com a seminarista, la meua pregunta seria: «Realment seré capaç de ser un prevere sant?»

Certament que per mi mateix mai no podria complir aquesta fita. Les meves limitacions, la meua petitesa, els meus pecats, les meves mancances...

són només algunes de les coses que m'ho impedeixen. Però Jesús ens recorda que «allò que és impossible als homes, és possible a Déu» (Lc 18,27). D'aquesta manera, doncs, Crist ens invita a confiar en Déu, a deixar-nos portar per la seva voluntat, i alhora posar tota la nostra vida sota la seva protecció i ajuda. Perquè, qui pot portar al compliment allò que el nostre cor desitja, sinó Déu mateix, que ens invita a desitjar-ho?

Només fiant-me de Déu i complint la seva voluntat en tot moment puc aspirar a ser un prevere sant.

Com que sé de qui m'he fiat, senzillament dic a Déu: «Senyor, que es faci en mi la vostra voluntat.»

Abel Trulls Noguera, seminarista de la diòcesi de Solsona

Moments d'una visita a Ruanda (i III) | Joan Casas Grierà

Visita a la nostra antiga a missió (acabament)

Els punts forts de la visita foren els següents.

La missa solemníssima del dimecres 2 de gener. Quan arribàrem, a 2/4 de 10, ja ens esperaven, omplint la llarga església, cantant i dansant. Fou una eucaristia viva, orant, joiosa. El rector, Mn. Valens, agrai a la diòcesi de Vic, representada pel bisbe Romà, els quaranta anys d'ajuda pels nou missioners diocesans.

La festa del migdia tingué lloc a l'aire lliure, sota un sol que ho feia brillar tot. Hi hagué danses tradicionals i tambors. «Veient el conjunt —ens deia un membre del grup— es veu la consolidació del teixit eclesial, fruit del treball dels missioners vigatans. Se

n'hauria d'escriure la història. No s'hi ha pensat?..»

L'àgape de Cap d'Any aplegà una trentena de religiosos i les forces vives de la comunitat. Molt familiar, és el moment adequat per a presentar la seva salutació i fer una demanda. També, tot passant pels diferents llocs, saludàrem alguns familiars dels capellans ruandesos que ens ajuden al bisbat: el pare de Mn. Eustaqui (Sant Feliu Sasserra), la mare del seminarista Jean de Dieu i la mare de Mn. Valens (Sant Pere de Torelló), una velleta de vuitanta-nou anys. Deia: «Qui m'havia de dir a mi, que de petita tenia por dels blancs, que ara vinguessin a casa meua? Estic tant contenta que em posaria a ballar.» Expressà el sentit de tota la visita.

Convivència i reflexió a l'arxiprestat de Manresa

El dissabte 9 de gener, a la Cova de Sant Ignasi, una trentena de persones de l'arxiprestat de Manresa gaudirem d'una bonica jornada de reflexió i convivència. La convocatòria fou realitzada per part dels preveres del Consell de l'Arxiprestat. L'objectiu era fer una mirada vers el Concili Vaticà II i des d'aquest esperit constatar l'actual situació del nostre arxiprestat, tant pel que fa a l'acció que Déu va realitzant en les nostres parròquies i realitats eclesials, com amb l'horitzó de la pròxima vinguda del nostre bisbe amb motiu de la visita pastoral.

L'acte s'inicià amb l'acolliment i la pregària dirigida per Mn. Josep M. Masnou, l'arxiprest. Tot seguit Mn. Joan Castillo passà un DVD sobre el Concili

Vaticà II. Finalment s'inicià el treball de reflexió, organitzat en tres grups: en relació a la temàtica del laicat (amb Mn. Masnou), en relació a la temàtica de la pobresa (amb Mn. Joan Aurich) i en relació a la celebració de la fe (amb Mn. Xavier Estopà). Constatàrem el progrés que ha representat per a l'Església el Concili en molts aspectes concrets i, en general, l'esperit d'obertura i diàleg que ha aportat. Quant a les mancances del nostre arxiprestat, es veié la necessitat de més formació i de potenciar l'esperit comunitari i fratern.

Caldria destacar el bon ambient que es respirà durant tot el matí, símptoma d'això fou la proposta, de Mn. Masnou, d'una altra jornada de caire més festiu.

Celebracions comunitàries de la penitència a Vic, Manresa i Igualada amb motiu de l'Any de la Fe

La Quaresma és un temps oportú per a rebre el sagrament de la penitència, una experiència de perdó, pau i reconciliació. Ens acostem a aquest sagrament per demanar l'absolució de les nostres culpes, amb confiança, no recolzats en els nostres mèrits sinó en la divina misericòrdia, que és eterna i infinita.

Cada cop que rebem el perdó amb les degudes disposicions, s'opera en la nostra ànima un renaixement de l'amistat amb Déu, de la vida de la gràcia. Una confessió sincera deixa en el nostre cor una gran pau i una gran alegria.

Amb motiu de l'Any de la Fe, la nostra diòcesi de Vic ha establert que en les seves tres principals ciutats (Vic, Manresa i Igualada) es faci una única celebració comunitària de la penitència per a tota la ciutat, amb absolució individual, a fi de donar més relleu al sagrament del perdó diví a principis de la Setmana Santa. Per aquest motiu se suspenen les altres celebracions de la penitència que habitualment se celebren els dies quaresmals a les parròquies de les tres ciutats. Tothom és convidat a participar en alguna de les tres celebracions.

El papa Benet XVI ens digué en la *Porta fidei*, amb què va convocar l'Any de la Fe: «L'Església, abraçant en el seu si els pecadors, és alhora santa i sempre necessitada de purificació, i cerca sense parar la

conversió i la renovació [...]. En aquesta perspectiva, l'Any de la Fe és una invitació a una autèntica i renovada conversió al Senyor, únic Salvador del món. Gràcies a la fe, aquesta vida nova plasma tota l'existència humana en la novetat radical de la resurrecció. En la mesura de la seva disponibilitat lliure, els pensaments i els afectes, la mentalitat i el comportament de l'home es purifiquen i transformen lentament.»

Celebracions comunitàries de la penitència

Dilluns 25 de març, basílica de Santa Maria d'Igualada, 8 del vespre.

Dimarts 26 de març, catedral de Vic, 8 del vespre.

Dimecres 27 de març, col·legiata de la Seu de Manresa, 8 del vespre.

La missa pas a pas | Antoni Costa Vall-Hlovera

Proclamació de la Paraula (continuació)

LA SEGONA LECTURA: Correspon a textos escollits de tots els llibres del Nou Testament (a excepció dels Evangelis), o sigui els Fets dels Apòstols, les Cartes Apostòliques i l'Apocalipsi, en què «els mateixos apòstols i altres autors de la seva generació posaren per escrit el missatge de la Salvació inspirats per l'Esperit Sant».

Així, per un costat, la proclamació litúrgica de «l'apòstol» és compliment i glossa del profeta i, per l'altre, és al mateix temps preludi i comentari anti-

cipat de l'Evangeli, fruit preclar, també aquest, de l'Església apostòlica. Com a Escripura inspirada, conformen unes paraules específiques i originals en la Revelació. Comuniquen el testimoni donat per l'Esperit Sant a través de la generació apostòlica.

Així s'expresava sant Gregori Naziancè: «Primer escoltem la paraula revelada del Pare, després rebem en els escrits apostòlics que el mateix Esperit ha fet escoltar als Apòstols i, per últim, escoltem en l'Evangeli la Paraula que és el Fill... Aquest és el meu Fill, l'estimat, el meu predilecte, escolteu-lo.»

A la vora del foc | Convertim-nos i creguem en l'Evangeli! | Climent Forner.....

Convertiu-vos i creieu en l'Evangeli—s'exhortava els fidels dies enrere en la imposició de la cendra, el ritu inicial de la Quaresma; però com que som tots els qui ens hem de convertir, celebrant inclòs, per això trasllado l'imperatiu del verb a la primera persona del plural. Sí, tots som pecadors, necessitats de conversió. També la nostra Església catòlica, per santa que sigui d'altra banda.

És una bona reflexió a fer-nos en aquest Any de la Fe i dins el compromís de la Nova Evangelització. O sigui, hi ha dos moviments de la conversió talment la sistole i la diàstole del nostre cor, un cap endins i un altre cap enfora. Primer, hem de trobar-nos i retrobar-nos de veritat amb Jesucrist i el seu Evangeli, origen de la fe i de la missió; després, només després, guiats pel seu Esperit podem sortir a escampar la Bona Nova arreu del món. I només llavors els nostre missatge serà creïble. Altrament, l'Església ja pot anar predicant, publicant encíclics i fent propaganda: sense testimoniatge real no hi ha credibilitat possible. En aquest sentit, el Concili Vaticà II va suposar un gran pas en la renovadora conversió de la nostra Església a Jesús i al seu Evangeli (i els passos decisius que s'ha d'atrevir a donar encara!): més oberta, més col·legial, més servidora, més misericordiosa, més pobre, més ecumènica, més lliure... Com ho és, posem per cas, el gest recent de Benet XVI a la seva renúncia pontifícia. Sí, sa Santedat,

l'Església al servei del Regne de Déu, no al revés. Ah, si tots plegats ens convertíssim de debò, quina revolució cristiana mai no vista i quin missatge d'esperança per a tota la Humanitat! Les Benaurances com a full de ruta, que diguéssim.

Acabo amb un parell d'històries exemplars. Primera: Diu que hi havia un país que, d'haver estat força ric i pròsper, havia caigut en una misèria extrema per culpa, sobretot, de la corrupció dels seus governants. El rei, molt inquiet, crida el seu primer ministre, i li diu: -Què podríem fer? -No ho sé pas! - Doncs jo sí: -Mira, a partir d'avui mateix, ni tu ni jo no robem ni cinc cèntims més de l'erari públic, i la situació millorarà.- Efectivament, la cosa va anar canviant de mica en mica.

Segona: Un pare jesuïta predicava una missió popular d'aquelles d'abans a la ciutat de Nova York. -Què podríem fer, pobres de nosaltres, per a fer un món més just, més humà, més solidari? No hi valen excuses de mal pagador.- Llavors manà que apaguessin les llànties i totes les llums de la gran sala de conferències, i que tothom, a les fosques, encengués un llumí, només un llumí. La claror no fou esplendorosa com a ple sol, però Déu n'hi do. Ah, si tothom fos capaç d'encendre un llumí, només un llumí!

Convertim-nos! Au, que amb el ciri pasqual i el vent de Pentecosta som cridats a calar foc al món.

Llibres | Atur i fe, experiència personal | Ángel de Arriba

De diferents maneres, l'autor explica la vivència d'un any i nou mesos sense feina, després d'haver treballat en la formació de comercials. La soledat, la impotència, l'exclusió social, el perdó i la sensació de fracàs són algunes de les realitats que presenta un llibre on Ángel de Arriba dibuixa tot un full de ruta per a fer predominar, enmig de la dura situació de l'atur, la fe en Déu que no ens abandona. «Una de les grans coses de la fe és que veus la llum malgrat la foscor de l'atur», ha dit l'autor en una recent entrevista radiofònica.

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:

VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 902 70 20 32 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60